

Petr Scheuer

Libřice 23, 503 44 Libřice

Prezident České republiky

pan

Václav Klaus

P r a h a – H r a d

Vážený pane prezidente,

nepsal jsem Vám, když jsem Vám chtěl vyjádřit podporu, ani když jsem s Vámi hrubě nesouhlasil – ale teď Vám píšu. A začínám tímhle, abych vysvětlil, že nepíšu jen tak, sobě pro radost...

Píšu, protože mám problém.

Nemyslím sice, že Vy všechno pochopíte, že totiž všechno víte a že se poradíte, že to vyřešíte a že mě zachráníte, jak zpívá Jarek Nohavica, jenže už nemám na koho se obrátit. Tedy tady u nás .. kde mi státní správa čím dál silněji splývá s hejnem vran.

Ještě mohu do Evropy, do Štrasburku, a doufat, že tam mají vrány bezohlednější, co klovou „vrána nevrána – oko neoko“.

Vlastně jsem to udělal už loni.

Možná mě tam odbudou stejně jako tady, horší to být nemůže – ale lepší ano.

Pokud to u nás dopadá tak zoufale, jak se Vám teď pokusím na jednom příkladu popsat, nemám jinou volbu.

Už skoro deset let se mnou totiž soudy nakládají jako s kusem hadru.

Takový pocit má spousta lidí, kterým soudce nevyjde vstříc, řeknete si možná. Ale to není můj případ.

I to si myslí každý, dalo by se dodat.

Proto se teď pokusím vysvětlit, co zažívám – tedy proč si myslím, co si myslím.

Mohl bych napsat jen, že jednání soudů u nás je šíleně nespravedlivé – a že k potvrzení toho trestuhodného výroku stačí si pročíst spis **12P 228/99** vedený u trutnovského Okresního soudu.

Opravdu rád bych napsal jen stručně, že stačí si prohlédnout spis.

Pro mě to není balík papírů, mně to rozvrátilo život, já ho prožil a prožívám – a vím, co je v něm za hrůzy, a vím, že po jeho přečtení není možné se mnou nesouhlasit – tedy aniž by se přitom člověk nedostal do rozporu se svědomím.

Jen úplně namátkou **poslední věta** ze zápisu předposledního jednání v té věci, věta ničím a nijak výjimečná:

„Soud žádá otce, aby vzhledem k tomu, že matka nebrání stýkat se s otcem, se pokusil obnovit vztahy s oběma chlapci. Otec žádá, aby mu s tím pomohl RIAPS s tím, že to zaplatí.“

Ve skutečnosti to bylo tak, že já všemožně usiluji o obnovu vztahů se syny, a vždy protestuji, když soud tvrdí, že matka děti ve vztahu ke mně neovlivňuje. To různými slovy opakuji pořád dokola už mnoho let, písemně i ústně.

Na začátku května loňského roku jsem požádal soud, aby nařídil společné návštěvy mne a synů v RIAPSu, organizaci k tomu určené (odvolací soud mezitím konstatoval, že to je povinností Okresního soudu ze zákona), a při jednání jsem to soudu jen připomněl.

Jenže paní soudkyně namítla, že by to *musel někdo zaplatit*.

Já oponoval, že *služby RIAPSu jsou bezplatné* .. ona to ale popírala .. tak jsem po krátké debatě řekl, že *pokud by bylo nutné platit, uvítal bych, abychom se na tom podíleli oba rodiče, ale že matka už před odvolacím soudem dala najevo, že přispět nehodlá, tak v tom případě bych byl ochoten to zaplatit sám, pokud bude cena pro mě přijatelná – tedy pokud ji budu schopen uhradit*.

Tohle proběhlo před soudem – a zápis vypadá tak, jak vypadá.

Jistě, není možné zapsat každé slovo – ovšem jestliže pak i Ústavní soud tvrdí, že *podle zápisu „jsem neprotestoval“, že „jsme se dohodli“ a nebo, že „jsem návrh vzal zpět“ – a proto mou stížnost odmítá, ačkoli všechna má písemná podání dokládají, že bych o své vůli nic z toho nikdy neudělal .. potom už není rozdíl mezi skutečným průběhem jednání a zápisem tak banální.*

Mohl bych asi proti zápisu nějak protestovat, ale nebylo by to marné?

V situaci, kdy jsem se například dožadoval, aby **v zápisu** bylo, že matka řekla, že mi *kluky jeden čas nedávala, protože měla strach, že bych staršího nedovezl včas na trénink* .. já protestoval, že to je nesmyslný a nepřijatelný důvod .. ale paní soudkyně ho výslovně přijala .. a já žádal o zapsání, ale marně, do zápisu to vepsáno nebylo.

A nebylo to prvně.

Po zkušenostech už se snažím korigovat zápisy, aby odpovídaly skutečnosti – ale někdy takhle, bez úspěchu, neboť zápis diktuje soudce.

Při posledním jednání, ve středu 11. června, se mi podařilo do zápisu dostat, že paní soudkyně schválila za přijatelné, aby synové otci řekli „vlez mi na záda“, když ten se ptá, jestli k němu přijedou. Musel jsem sice žádat nejméně čtyřikrát – ale učím se, a pokud se dozvídám, že zprostředkované zápisy mých slov jsou věrohodnější než to, co říkám (píšu) sám, přizpůsobuji se.

Ohledně **RIAPSu** jsem si stěžoval na nečinnost soudu a žádal o stanovení lhůt pro úkony, protože v květnu to byl rok, kdy jsem požádal, a stále se nic nestalo.

- poprvé, asi před třemi čtvrtěmi roku, to bylo zamítnuto bez odůvodnění (odůvodněno bylo jen zamítnutí žádosti o určení pevných termínů k úkonům ohledně mého návrhu na změnu výživného)
- podruhé, před několika měsíci, to bylo opět zamítnuto, jen už s odůvodněním – paní soudkyně prý do RIAPSu volala v únoru a v březnu se tam domluví

Znovu zopakuji, že jsem žádal na začátku května loňského roku – dodnes se vůbec nic viditelného nestalo – a to je prý v pořádku.

Ve věci péče o nezletilé, kde má soud jednat okamžitě...

Mám si stěžovat znovu?

Asi ano. Stejným lidem na stejnou věc – abych si znovu přečetl stejný závěr.

A nebo jiný – třeba, že kluci už jsou velcí a bylo by to zbytečné...

Pokud je smyslem opravných prostředků přimět člověka, aby si při jednání se soudy připadal jako kus hadru, tak svou roli už splnily. Připadám si tak.

Měl bych se učit. Chodím do školy a mnohem raději bych zkoumal, čím se liší pohled na drobotinu u Anaxagory od pohledu Démokritova. Pozitří dělám zkoušku, měl bych to studovat .. ale nejde mi nemyslet na tohle.

S našimi dvěma malými dětmi si hraju, to je přednější a bude to přednější, i kdyby na mě za čas už soudci neplivali jen obrazně. Ale myšlenky mi někdy utíkají jinam, když jsem s nimi, a někdy se na ně nedokážu usmívat .. když předtím čtu věci, které mě popírají jako člověka – a píšou mi to z Ústavního soudu...

To pak mívám pochopení pro teroristy.

Opravdu bych raději napsal jen to, že rozhodování v té věci je šílené – jenže byste mě musel znát, abyste věděl, že když říkám něco tak nepříjemného, bude pravda ještě mnohem horší.

Jenže mě neznáte, tak musím napsat víc než jen svůj pocit.

Mnohem víc, protože je toho hodně. A k tomu já neumím psát stručně.

Musím toho napsat hodně – a nevím, odkud začít, co vynechat a jak to napsat, aby to bylo srozumitelné a k přečtení až do konce, abych nevypadal jako blázen, když:

- natolik věřím svým **smyslům**, abych si dovolil tvrdit, že reakce, jichž se mi od institucí dostává, jsou nesmyslné
- natolik věřím své **intuici**, abych si dovolil odmítnout, že mírou všech věcí je soudce
- natolik věřím svému **rozumu**, abych si dovolil názor, že volnost soudcova rozhodování spočívá v právu na přiměřený výklad reality – ale nikoli v právu realitu vědomě popřít nebo ignorovat

Včera byl vynesena **rozsudek o výživném**, kterým byla zamítnuta má (před rokem podaná) žádost o snížení, přestože:

- můj invalidní důchod je **10 300,- Kč** měsíčně
- přivýdělek mám od dubna ve výši asi **3 200,- Kč** měsíčně
- máme šest dětí, z toho čtyři studují a se dvěma malými je manželka na mateřské

...a přesto bylo výživné potvrzeno ve výši 3 000,- Kč měsíčně, ač moji synové z prvního manželství se mají materiálně výrazně lépe než děti v naší domácnosti.

Přesto mi soud ponechává zhruba 10 000 korun na celou osmičlennou domácnost se studujícími dětmi a ženou na mateřské.

(jen poznamenám, že rozvod nebyl z mé vůle)

Věřil jsem v Ústavní soud.

Tolik let se mnou jednali jako s hadrem a já věřil, že to musí někdo zarazit, že pro Ústavní soud bude právo na spravedlivý proces něčím víc než jen **prázdným slovem**, které mohou vyplnit tu lží, tu ponechat duté, jak kdy, jak se jim samotným zalíbí.

A jak jsem dopadl...

Vlastně poprvé dobře.

Poprvé se Ústavní soud mou stížností **I. ÚS 527/06** zabýval a kroky soudů hodnotil.

Předtím jsem se několik let přel se soudkyní Okresního soudu, pak i se senátem Krajského soudu, a vysvětloval jim, že děti v naší domácnosti musím živit a oni by k tomu měli přihlídnout .. jenže oni to odmítali .. až mi po letech dal Ústavní soud za pravdu.

Jenže ta věc se vrátila **tomu samému senátu**, který mě předtím odbýval, že jsem naivní trouba, když si myslím, co si myslím. (č.j.: **26Co 220/2006**, resp. **26Co 221/2007**)

A tenhle senát pak sice Nálezu ústavního soudu formálně vyhověl a dožádal si předepsané podklady, ale vůbec k nim nepřihlížel a přijímal jen důkazy mluvící pro jeho původní závěr, takže nakonec vynesl stejný rozsudek, jako předtím.
Jen jinak odůvodněný.

Například tak, že:

- „Při svém rozhodování vycházel odvolací soud také z toho, že otec výživné ... až do konce roku 2006 platil a závěr odvolacího soudu, že jeho majetkové poměry mu dovolují plnit vyživovací povinnost v určeném rozsahu byl tak potvrzen.“
- nebo přijal, že matka „vedla, že je zapsána jako provozovatelka automobilu ... Automobil však není jejím vlastnictvím. Odvolací soud neměl důvod výpovědi matky nevěřit.“
K tomu tolik, že matka při jednání výslovně doznala, že je majitelkou toho vozu, a konstrukci rozporu majitel x provozovatel dovodil soud sám, přes můj výslovný protest, že matka je majitelkou i provozovatelkou vozu.
- nebo přijal, že: „Obě rodiny žijí v bytě 3+1, který je běžně zařízen.“
přičemž matka má v osobním vlastnictví byt v Trutnově v ceně kolem 1,5 milionu korun, kdežto my jsme žili v obecním sociálním bytě
- nebo konstatuje náklady spojené se studiem dvou z našich šesti dětí – a vyvozuje z toho, že: „Částku nejméně 4000 korun by proto měli mít k dispozici také nezl. Petr a David, kteří mají právo na stejnou životní úroveň jako ostatní děti otce.“
Že by, podle této „logiky“ měly mít na stejnou částku nárok všechny naše děti, to už soud neříká – a navíc šlo jen o náklady *na studium*, bez dalších, na obživu, ošacení a tak dále .. takže logické *zohlednění* musí být právě opačné

Rozsudek prostě vůbec neodpovídal zjištěným podkladům.

Navíc po vynesení rozsudku soud **změnil kalkulaci**, tedy základní důkazní podklad.

Prý „po poradě před vynesemím rozsudku“, ale v soudní síni nic takového nezaznělo a v zápise o tom také nic není. To já jen udělal tu hloupost, že jsem si podklady ze spisu druhý den okopíroval – a zjistil jsem, že srovnávací kalkulace jednak vychází z nesrovnatelných a neúplných podkladů, a navíc je špatně vypočtená.

A poslal jsem to Krajskému soudu předtím, než mi byl doručen rozsudek.

Takže v rozsudku jsem pak četl kalkulaci mírně poupravenou – ale pořád špatnou.

Stěžoval jsem si na toto svévolné posuzování důkazů a jejich výklad odporující logice znovu Ústavnímu soudu – **I. ÚS 2093/07** – ale ten už se tím zabývat odmítl.

Prý byla má stížnost zjevně neopodstatněná, sdělila mi paní Ivana Janů.

Pochybení prý nedosahují ústavněprávní úrovně.

Rozumíte tomu tvrzení???

Já ne.

Nemusím rozumět všemu, ale tohle bych pochopil rád. Jenže mi to nejde...

Dal bych ruku do ohně i hlavu na špalek – a myslím to vážně – že druhé rozhodnutí bylo svévolnější než to první a mnohem víc nabourává mé právo na spravedlivý proces.

Nemyslím si opravdu, že rozumím všemu, ale já tam byl a vnímal, co se tam říkalo – a jak se závěr soudu zcela míjel se zjištěnou skutečností.

Už jen to je *zvláštní*, že jsem neměl žádnou možnost odvolání, revize, když soud, kterému byl vytknut neústavní postup, si sám opatřil důkazy a sám je sestavil, upravil, spočítal (**chybně**), hodnotil – aby nakonec potvrdil svůj předchozí závěr.

Ústavní soud však přesto odmítl faktické chyby v nakládání s důkazy posuzovat, neboť mu to prý nepřísluší a pochybení prý nedosahují ústavněprávní úrovně.

Komu to tedy přísluší, když mě soud poškodil???

Kdyby mě podvedl nebo poškodil soused, tak chápu, že to není důvod obracet se na Ústavní soud – ale když mě svým přístupem jasně a zřetelně *podrazí* orgán určený k ochraně mých práv, tak soudce Ústavního soudu hledá přípustnou míru?

Znamená to, že takhle mě soudce ještě může poškodit – ale o chlup víc už ne??
Znamená to, že kus hadru nemá právo na spravedlivý proces a soudce ho může **přiměřeně poškodit???**

To je přece nesmysl. Nebo se pletu?

Jenže – a to mi úplně bere dech – oni to myslí vážně!

A není proti tomu odvolání.

U nás...

Možná na mě jde hledět **jako na zmetka**, který se – nemorálně – vzpírá přispívat svým dětem. Taková úvaha by mohla být pochopitelná.

Já mám ale svědomí čisté – a svědomí mám.

Vím, že kluci jsou s tím srozumění, protože vědí, jak na tom jsme a že oni se mají podstatně lépe.

A já se domáhám jen toho, aby soud uznal, že rozvod pro muže nemá automaticky znamenat likvidační břemeno a že mám povinnost podle svých možností zajistit všem dětem srovnatelnou (stejnou) životní úroveň – a že to znamená příspěvek podle rozdílných poměrů v jednotlivých domácnostech.

Je tohle nemorální???

Podle mě je naopak nemorální, když tolik let marně prosím soud o pomoc proti vlivu matky, která můj vztah se syny od začátku ničí – a kdysi před lety, na začátku, to soud poznal a v rozsudku konstatoval – jenže pak se změnila osoba soudkyně a všechno bylo jinak, a od té doby se soud tolik let úspěšně vzpírá stanovit přiměřené výživné a úporně mi ukládá platit víc než platit mohu.

Podle mě je naopak nemorální, tedy v rozporu s **dobrým mravem**, zachovat ze souboru vzájemných práv a povinností rodiče a dětí výhradně placení peněz, a vše ostatní zavrhnout – jenže soud přesně tohle dělá a bude dělat, jak mi paní soudkyně při předposledním jednání řekla.

Jenže proti soudní zvůli (prý) není možná žádná obrana...

Píšu rozvláčně, vidíte? Moc, já vím. Nudné nářky, špatně se to čte...

Tak mě napadá – já Vám to pošlu jako **otevřený dopis**, aby si to mohlo přečíst víc lidí. Třeba někdo, kdo je zvyklý na otravné čtení, na konci dá mému úvodnímu troufalému výroku za pravdu. A snad jich bude víc – a k Vám se možná donese, že můj pocit není jen můj a můj dopis že není úplný blábol.
I když ho napsal "kus hadru".

Nejprve jen Vám, samozřejmě, ale asi po týdnu ho „rozptýlím“ do světa.

A už začnu. **A začnu koncem.**

Buď tak podpořím závěr, že jsem "divnej", kterým (a jen kterým) se soudy už dávno řídí, anebo přijmete za rozumné začít na šesté stránce koncem – neboť pochopíte, že se jen snažím věci pojmut rozumem.

Svým rozumem – což je pro vrány nesnesitelný problém.

Koncem je teď usnesení Ústavního soudu č.j.: **III. ÚS 818/09**, které jsem dostal začátkem května a kterým soud mou (třetí) Ústavní stížnost odmítl, neboť pryč:

„Z protokolu o výsledku znalce je však zřejmé, že stěžovatel byl osobně výsledku přítomen a znalci otázky kladl; znalec na otázky odpovídal.“

- což je pravda pouze natolik, že znalec mi odpovídal, *abych si odpovědi našel v posudku sám* – a soud přes můj protest tu odpověď přijal (když já tvrdil, že v posudku odpovědi nejsou, a soudu jsem předtím zaslal obsáhlý výčet svých výhrad – k nimž se však ani soud prvního stupně, ani soud odvolací vůbec nevyjádřily, natož aby je vyvrátily)

„Je třeba také poukázat na to, že stěžovatel tuto námitku nevznnesl ve svém odvolání a odvolací soud se touto otázkou nemohl zabývat...“

- což není pravda, protože v mém odvolání stojí přesně toto:
„Rozhodnutí pak opírá o posudek znalce, proti němuž (jako osobě) jsem od počátku protestoval a proti posudku jsem zaslal své výhrady (jsou součástí spisu) a podal jsem na něj i trestní oznámení pro nepravdivý znalecký posudek, a následně jsem Krajskému soudu zaslal podnět k přešetření jeho práce. Některé z mých výhrad jsou nepochybné už na první pohled, jiné by vyžadovaly revizi posudku – avšak paní soudkyně jej přesto přijala a bezvýhradně se jím řídila.“

Nebo se pletu, když v tom vidím téměř explicitně uvedeno, že se odvolávám proti způsobu, jakým byl posudek použit, a že soud ignoroval mé výhrady k němu???

„Obecné soudy se však s tímto provedeným důkazem (resp. znaleckým posudkem i výsledkem znalce) dostatečně vypořádaly a hodnotily jej i v souvislosti s dalšími provedenými důkazy (neshledaly nesoulad).“

- pravda je ovšem taková, že soudy se ani jediným slovem k mým výhradám nevyjádřily a znalci umožnily mi odpovědět, *abych si odpovědi našel sám*

„Z ústavní stížnosti není zřejmé, s neprovedením jakých navržených důkazů je stěžovatel nespokojen, jeho tvrzení je obecné.“ (*matčino ovlivňování vztahu mých synů ke mně*)

- pravda je ovšem taková, že přílohou k podání advokátky (která skutečně vyslovila jen obecnou výhradu k jednání soudu – ovšem k jednání jasně zřetelnému ze spisu), tedy nedílnou přílohou jejího textu byl i text můj, psaný obsírněji, kde se zmiňuji například o jedné z mnoha mnou popsaných (a soudu dodaných) příhod, jež soud (všechny) ignoroval

...objednal jsem synovi domů počítačový časopis; když ho dostal, zavolał mi a ptal se, jestli je ode mě a co to je a podobně (mluvil normálně a vstřícně) .. několik hodin nato mi však od jeho matky přišla šokující zpráva: ten časopis jsi objednal úplně zbytečně. A jestli chceš, aby ho aspoň někdo četl, tak si ho nech posílat na svoji adresu. Tady ho teda nikdo číst nebude!!! .. a o pár dnů později mi volali z redakce časopisu, že si matka nepřeje, aby jim chodil; dohodli jsme se, že mám právo časopis objednat kamkoli, a že ho tam budou posílat dál – asi o měsíc později však volali z časopisu znovu, že matka mluvila s jejich ředitelem a vynutila si nekompromisně zrušení předplatného, tak že se mi omlouvají (...a tak dál...), ale časopis tam posílat nebudou (a jako vyjádření účasti mi vrátí obojí předplatné – objednal jsem ten samý časopis i sobě – a budou mi jej posílat zdarma)

Tohle jsem přednesl i při jednání před Krajským soudem (č.j. **26Co 402/2008**), který poté matce dlouze vysvětloval (protože ona to odmítala přijmout), že *tak jednat nesmí a že tím vztah synů ke mně skutečně poškozují*, a do spisu nakonec uzavřel, že *na rodiče bylo působeno, aby spolu vycházeli*.

Ještě raději zopakují, že to byla pouze jedna z mnoha mnou popsaných příhod, které jasně dokazují matčin negativní vliv na syny – a jimiž se soudy vůbec nezabývaly, přestože jsem o to písemně žádal. To bylo předmětem mé stížnosti .. a Ústavní soud tvrdí, že *není zřejmé, nač si stěžuji...*

„Odvolací soud ... konstatoval, že stěžovatel nic bližšího ke svým majetkovým poměrům neuvedl. ... přičemž je na účastníku, aby (konkrétně) tvrdil a prokázal, že na jeho straně jsou dány pro osvobození od soudních poplatků.“ *(byla mi soudem uložena povinnost uhradit výše uvedený znalecký posudek)*

- pravda je ovšem taková, že jsem namítal jednak to, že odvolací soud zčásti rozhodl proti doporučení posudku, a tedy použití samotné zásady neúspěchu je (podle mne) sporné .. ale především jsem v odvolání výslovně uvedl toto: „Soud zná příjmovou situaci naší rodiny a kdyby ji vzal v úvahu, musel by předpoklady pro osvobození od soudních poplatků najít a přiznat.“
- jenže odvolací soud se tím vůbec nezabýval
- při jednání se o tom ani jediným slovem nezmínil – a já mám za to, že jednání řídí soud, a pokud proti mému tvrzení nemá žádné výhrady, jsem oprávněn se domnívat, že je přijal

Nebo se pletu???

(Mým příjmem v té době byl pouze inv. důchod 10 300 korun měsíčně, a mám osm vyživovacích povinností, z toho ke dvěma synům z prvního manželství v soudem stanovené výši 3000 korun měsíčně.)

„...je ústavní stížnost nepřipustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje. ...možnost v případech neodůvodněných průtahů řízení nárokovat kromě náhrady škody i poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.“ *(šlo o průtahy v řízení)*

- pravda je ovšem taková, že jsem nežádal o odškodnění, ale tvrdil jsem, že jednání soudu bylo protiústavní i z toho důvodu, že soud rozhodnutí bezdůvodně oddaloval; napadal jsem rozhodnutí Krajského soudu, proti němuž není žádný opravný prostředek – a soudce Ústavního soudu konstatuje, že prý musím podat novou žalobu, než se obrátím na Ústavní soud (stěžoval jsem si především na to, že zhruba pět let trvalo mé omezení, ke kterému prý nikdy nebyl důvod a soud prvního stupně tím směrem prý nikdy šetření nevedl – což je ale naprostá lež, neboť:
  - ✓ právě kvůli tomu se řízení táhlo zhruba rok
  - ✓ právě k tomuhle omezení byl vyžádán jeden znalecký posudek, který k němu (tomu omezení) nenašel důvod
  - ✓ a paní soudkyně si obratem vyžádala jiný posudek, od psychologa, který napsal, že "z psychologického hlediska" je to omezení žádoucí
  - ✓ protestoval jsem, psal jsem všemožné námitky a i při jednání jsem se vzpíral, ale paní soudkyně měla jasno a přes to vlak nejel – a já potřeboval platný rozsudek, protože jsem tehdy ještě věřil, že to něco znamená
  - ✓ tak jsem ustoupil nátlaku a bezmocně kapituloval
  - ✓ a za čas jsem požádal o zrušení toho omezení
  - ✓ paní soudkyně po devíti měsících nařídila první jednání .. dostala k němu všechno, co chtěla .. vše mluvilo proti tomu omezení .. ale ona nerozhodla; prý si to nevezme na triko, řekla
  - ✓ až teprve po více než dvou letech konečně žádost alespoň zamítla – a já se, konečně, mohl odvolat
  - ✓ takže nakonec až tři roky po podání žádosti o zrušení toho omezení (asi pět let od jeho vyslovení) je zrušil Krajský soud – a řekl, že k němu nebyl nikdy důvod!

To znamená, že v době, kdy jsou aspoň občas kluky mohl mít, jsem s nimi autem jezdit nesměl, ale když už k nám nejezdí, tak soud nakonec uzná, že k takovému omezení nikdy nebyl důvod...

(nemohu nevzpomenout příhodu, kdy jsme jeli do bazénu a mladší syn chtěl jet s námi – ale jeho matka trvala na tom, že pro něj musím přijít pěšky .. což by znamenalo, že ostatní děti budou čekat před bazénem; syn nemohl přijít sám a já ho nemohl ten zhruba kilometr dovézt s ostatními .. takže nešel, a později si našemu Honzovi stěžoval: „Zeptej se fotra, proč jsem tam nebyl.“ .. i to byla asi má vina)

Nad tím (vším) mi vážně zůstává stát nejen rozum, ale i vlasy na hlavě .. a vůbec všechno, co jinak stát nemá.
Opačný účinek to zatím, naštěstí, nemá.

Po konci krátce odskočím na začátek.

I to mám totiž za rozumné – a tedy to udělám, i když vím, že člověka se smyslem pro řád takové těkání může rozčilovat.
Jenže spořádanost uspává – a já budu raději rozčilovat než uspávat.

S matkou mých synů jsme se rozvedli před deseti lety, protože si našla jiného.
Prý se s tím nemohu vyrovnat, říkala mi sociální pracovnice, ale já myslím, že jediné, s čím se nemohu – a odmítám – vyrovnat, je **ztráta synů**.

Dostával jsem je od začátku sporadicky, teď už je roky téměř vůbec nevidám, první rok jsem je také neviděl – proto jsem kdysi přijal ono omezení, abych měl pravomocný rozsudek .. který ale stejně ani pak neplatil.

- x Paní soudkyně totiž už tenkrát řekla, že matka nemusí dodržovat rozsudek, pokud má pocit, že jí nevyhovuje.
Zní to hrozně, že? I mně to tak znělo – a nechal jsem si to přímo v soudní síni zopakovat – a zaznělo to znovu, úplně stejně.
- x O pár let později paní soudkyně řekla, opět v soudní síni, že se jí z duše přičí snižovat výživné...
- x Nebo celkem nedávno řekla, že si nevezme na triko rozhodnout v rozporu s představou matky mých synů, přestože to bylo v souladu se všemi podklady, které si vyžádala. (je snad možno si představit jasnější důkaz podjatosti???)
- x Nebo při jednání minulý týden řekla, že ano, že děti mají právo otci říct, ať jim vleze na záda, když on se jich ptá, jestli přijedou (tohle už se mi podařilo do zápisu dostat; ale nevím, jestli k něčemu)
- x A také jsem se dozvěděl, že tatáž paní soudkyně rozhodovala o výživném pro děti mé druhé ženy, a po vynesení rozsudku si ji vzala stranou a řekla jí, že správně měla výživné snížit, ale že to neudělala a naopak je maličko zvýšila, do budoucna ať ale už se zvýšením nepočítá.

Za těch deset let, po které se domáhám, aby soud mou bývalou ženu umravnil a přiměl ji vztah našich synů ke mně alespoň neničit, když už ho nemíní podporovat (jak jí to zákon ukládá), mi soudy v té věci neposkytly ani náznak podpory.

Popsal jsem během těch let spoustu **příkladů**, jak matka vztah našich synů ke mně negativně ovlivňuje – jenže:

- Okresní soud se tím nikdy vůbec nezabýval a tvrdí, že styk probíhá, jak má, což nebyla pravda nikdy, a
- Krajský soud při dvou asi dva roky od sebe vzdálených jednáních (26Co 220/2006 a 26Co 402/2008) vyslechnul příklad matčina jednání (pokaždé jiný, aktuální), jež ona přiznala a soud ji napomenul, že tak jednat nemůže – ale v rozsudku uzavřel, že jsem prý návrh vzal zpět (a nic mi nebrání si podat nový), to poprvé, a podruhé, že ovlivňování dětí z matčiny strany nebylo prokázáno – když pár minut předtím matku výslovně napomenul, že „to“ nesmí dělat

Ústavnímu soudu však přijde má stížnost (nejen) na tohle zjevně neopodstatněná – tedy na první pohled nesmyslná...

Když mě před dvěma roky soud poučil, že mi nic nebrání podat v té samé věci **nový návrh**, udělal jsem to.

Přišlo mi to absurdní, ale udělal jsem to.

A po dvou letech jsem na tom stejně. Jen vím další novinku – Okresní soud prý má ze zákona povinnost nařídit nám se syny odborné „sbližování“.

Ten samý soud, který jsem já před více než rokem právě o tohle žádal – a on dodnes neudělal vůbec nic.

Vlastně ano.

Zavolal psychologovi, u kterého jsem před tím rokem byl a který mi tehdy řekl, že musím soud požádat, aby mně a mým synům nařídil návštěvu u něj.

Já to udělal hned ten den – protože každý den zpoždění je promarněný.

A nedávno, tedy zhruba tři měsíce poté, co soudkyně měla „cosi“ domluvit, jsem se jej mailem zeptal, jestli se něco děje nebo bude dít.

- ✓ odpověděl až po dlouhé době, že si pozve kluky a pak se uvidí
- ✓ zeptal jsem se, o čem s ním paní soudkyně mluvila, když po hovoru s ní tak zásadně změnil postoj a chce si pozvat jen kluky a zeptat se jich, jestli o jeho pomoc stojí
- ✓ odpověděl, že se nechce stát účastníkem nějakých bojů...

Takže u něj (zřejmě) dodnes kluci nebyli, on už se jich chce jen zeptat, *jestli o jeho pomoc stojí* (to jsou jeho slova) – a paní soudkyně dál jen (úspěšně) hledá, jak obejít svou povinnost nařídit mi se syny společné sezení pod odborným dohledem.

Stěžoval jsem si za ten rok už dvakrát, že soud (nejen) v téhle věci nic nedělá – ale všechno je prý v pořádku.

Důvodem k vyloučení soudce z projednávání věci nemůže být jeho postup, ať už je jakýkoli (zvrácený), takže to musím zkoušet znovu a znovu.

Mám totiž ze zákona povinnost **být trpělivý** a trpět .. a čekat .. a věřit, že soudce, rozhodující podjatě, jednou (možná) začne jednat spravedlivěji.

Přestože jediné, co by (možná) mohlo mít smysl, by byla změna soudce.

Což je však – ze zákona – prakticky nemožné.

Za těch deset let soud opravdu neudělal vůbec nic pro to, abych své syny mohl alespoň normálně vidat.

Jediné, čemu se věnuje, je výživné – a rozhodování o něm staví na svých předpojatých postojích a na manipulativním hodnocení důkazů.

Ale všechno je prý v úplném pořádku – říkají mi z Ústavního soudu.

Pár let po rozvodu jsem se znovu oženil a mám velkou rodinu. A mám za to, že zákon neříká, že po rozvodu zůstává muži pouze jediný životní úkol – zaopatřovat svou původní rodinu.

Mám za to, že vůči své nové rodině mám **stejně povinnosti**, jako vůči dětem z prvního manželství, že všechny děti mají stejné právo podílet se na mé životní úrovni a já mám povinnost jim to, v rámci svých možností a schopností, dopřát – jenže to je kamenem úrazu.

To soudy, se kterými mám tu "čest" se setkávat, odmítají.

Ignorují (a odmítají přijmout), že:

- ✓ životní úroveň mých synů z prvního manželství je i bez mého příspěvku vyšší než naše
- ✓ že má schopnost výdělku je omezena invaliditou
- ✓ že děti v naší domácnosti jsou plně odkázány na nás – a že by nemohly studovat, pokud bychom museli „spravedlivě“ dávat tolik, co jejich studia stojí, všem ostatním dětem (jak to požaduje soud)

Matka už na mě podala trestní oznámení pro zanedbání povinné výživy. V rámci řízení soud výživné pro jeho účely přezkoumal a zjistil, že je zcela nepřiměřené. Snížil je o **60%** – a to, aniž by porovnával příjmové poměry domácností (čímž by se to stanovené ukázalo ještě mnohem nepřiměřenějším); on prostě jen stanovil výživné *obvyklým způsobem*, a udělal to za zlomek doby, jakou to trvá soudu k tomu určenému.

Na odvolacím soudu mi po potvrzení rozsudku poradili, že si mám požádat o snížení.

Jenže to už jsem dávno měl požádáno – a pořád žádám.
Pořád marně – protože včera mou žádost opět zamítli.

Za těch deset let jsem své syny jako své děti úplně **ztratil** a oni přišli o mě jako o otce, kterého milovaly.

Nesmím je brát na výlety, nesmím je ovlivňovat a podporovat, aby jim škola nebyla otravou a obrazovky vším...

Neměl jsem možnost je vychovávat, učit se s nimi, ani být s nimi při jejich dospívání, dívat se, jak chybují podobně jako já v jejich věku, a pomáhat jim, aby v mých chybách nepokračovali.

Poslední roky je vůbec nevidám.

Mají mě rádi – ale za to, že ke mně nechtějí jezdit, si prý mohu sám, řekl znalec. Prý jsem si s nimi v jejich dospívání **nevybudoval** dobrý vztah.

Nevybudoval jsem si s nimi prý dobrý vztah.

Takový je závěr psychologa v situaci, kdy já své syny dlouhodobě vůbec nevidám a hledám – ptám se po důvodu – proč ke mně nechtějí jezdit, když mě mají rádi. Ptám se, protože oni o tom se mnou „nechtějí mluvit“.

Mají a měli mě rádi, měl jsem s nimi dobrý vztah – ale nevybudoval jsem si s nimi prý dobrý vztah v době, kdy je nemohu vidat.

Vám to neskřípe???

Mně ano. Drsně, jako písek v očích...

Napsal jsem soudu i znalci tolik příkladů, kdy matka negativně ovlivňovala jejich vztah ke mně a kdy se ten vztah, bezvadný, dokud jsme byli spolu, změnil až po návratu domů.

Ale i to je – prý – má vina.

On je to totiž pořád jeden a ten samý znalec, na něhož se paní soudkyně obrátila tehdy, když první – odborný – posudek nenašel důvod k omezení, které mi ale nakonec stejně bylo vysloveno – a které až po asi pěti letech teprve Krajský soud zrušil s tím, že k němu nikdy nebyl důvod.

Tenhle znalec pro ně totiž důvod našel. Psychologický.

Protestoval jsem **proti tomu znalci** hned, jakmile jej paní soudkyně znovu oslovila. Marně.

Podal jsem soudu písemně své výhrady k posudku a jeho závěrům, a chtěl jsem po znalci, aby mi na mé otázky odpověděl – ale prý si mám odpovědi najít v posudku sám, řekl. Prý tam jsou.

Ohradil jsem se, že mám právo na odpověď a že znalec mi odpovědět odmítá, ale paní soudkyně řekla, že mi odpověděl.

Ať si to v posudku najdu sám...

A pro soudce Ústavního soudu je tohle v pořádku, soud se prý s mými výhradami vypořádal.

Tak, že je ignoroval – neboť vždy jen konstatovali, že nemají důvod posudku nevěřit.

Posudku, v němž znalec doporučuje, abych dál nesměl se svými dětmi jezdit sám autem, protože trpím cukrovkou. Nic víc, nijak jinak to doporučení neodůvodnil – jen odkázal na přiloženou kopii stránky z **deníku Právo**, kde je několikařádkový článek o léčbě diabetu, v němž je zmíněna jakási "brittle" varianta diabetu.

To je všechno. Nic víc. Ani zmínka, jak to souvisí se mnou a s mým zdravotním stavem – ale soudcům to stačí, oni prý nemají důvod posudku nevěřit.

Ten posudek je celý naprosto zvrácený, jenže nemám jak jej napadnout. Soud mu věří – a tím to hasne.

Má soud právo věřit evidentní lži?

Asi ano...

A mám já právo se bránit?

Právo asi mám, ale bude to zřejmě – ze zákona – marné...

Podal jsem na znalce trestní oznámení, Policie mě však odbyla, že nesmí zasahovat do pravomoci soudů.

Nic platné, když jsem namítal, že napadám znalecký posudek a nikoli práci soudů. Na všech úrovních jsem se dozvěděl, že se nic nestalo a oni se tím nebudou zabývat.

Zeptali se paní soudkyně a autora posudku, co oni na to. A oni na to, že *dobry*. Policista si posudek ještě (možná) přečetl – a usoudil, že z jeho pohledu je také v pořádku. Takže dobrý, **všechno v pořádku**, uzavřela Policie „šetření“.

Ukázal jsem ten posudek jinému soudnímu znalci.

Měl by k němu mnoho výhrad, některé naprosto zásadní – ale upozornil mě, že pokud si **revizi** nevyžádá soud sám, nebude se jeho názorem vůbec zabývat .. a já bych jen zbytečně vyhodil peníze. Hodně peněz – které nemám.

Takže teď, když mi Ústavní soud oznámil, že i z jeho pohledu je všechno v pořádku, už nemám jak se bránit.

Už jsem slyšel z více míst, že se na to mám vykašlat, že to nemá cenu.

Asi to opravdu nemá cenu. Jenže já to nemohu vzdát – a ani to nedokážu.

Já jsem ty kluky chodil večer uspávat a četl jim pohádky, já jsem s nimi stavěl z kostek hrady a chodil s nimi ven na kaštany a sáňkovat – a nestydím se za to, ani se tím nepyším.

Jen se mi (často) vracovalo, jak jsem kdysi, pár let po rozvodu, dával kluky spát a ten starší, bylo mu asi osm let, mě pohladil po ruce – a vzápětí polekaně ucuknul a obrátil se ke mně zády a vrtěl hlavou, že „nic“ .. protože už tehdy mě sice měl rád, ale „nechtěl“ ke mně jezdit .. a vzpomínával jsem na to, jak mi radostně běhávali ke dveřím naproti, když jsem přišel z práce, když jsme ještě bydleli spolu...

Neříkám to, abych **útočil na emoce**. Pokud útočím na emoce, tak jedině na svoje, protože tohle opravdu nemůže pochopit nikdo, kdo to sám nezažil.

Říkám to proto, že je to pravda, a mám za rozumné se pravdy držet, jakkoli mi už tolik zkušeností říká, že pravda je – spolu se mnou – jen kusem hadru, který soudce kopne pod stůl, když se mu nehodí.

Ano. Vzpírám se přijmout, aby otec byl takhle zbaven svých dětí – a aby jediné, co mu po nich zůstane, byla povinnost platit nepřiměřené výživné.

Mnoho otců si myslí, že platí nepřiměřené výživné, já vím.

Jenže já se se svými syny chci stýkat a chci s nimi mít dobrý vztah, a když se domáhám kontaktů s nimi, nedělám to pro efekt.

Když jsem je vídal, mluvil jsem s nimi o tom, že v naší situaci ode mě **nemohou čekat moc peněz**. A oni viděli, že se mají podstatně lépe než jsme na tom my, a chápali to.

Nevěděli, co k tomu říká zákon – ale chápali to.

Soudce ví, že mi zákon dává za pravdu, ale nechápe – a odmítá to přijmout. Protože se mu "z duše přičí snižovat výživné".

A proti tomu není obrany – pokud soudci Ústavního soud hierarchizují právo občana na více-méně spravedlivý proces.

Syny vídat nemohu – to soud nezajímá, to nebude řešit, to je výhradně můj problém. Že mám rodinu, kterou musím zaopatřit, i to je prý jen můj problém.

Jenže já nemohu – a nechci – doma děti, které vychovávám a žiju s nimi, finančně dusit víc než je nutné.

Nevadí mi, že máme málo peněz; vybral jsem ti tohle a tohle žiju.

Ale odmítám

- abych musel upřednostňovat potřeby synů, kteří se materiálně mají podstatně lépe než my
- abych to musel dělat na úkor dětí, které jsou závislé výhradně na mně a mé ženě
- a aby peníze byly tím jediným, co je ze mě pro děti z prvního manželství použitelné, a potřeby dětí z druhého manželství aby byly *druhořadé*.

Opravdu už si bezmála deset let připadám jako kus hadru.

Vždycky, když dostanu rozsudek, kde se popírá skutečnost a kde se ignoruje a přehlíží všechno, co já zažívám.

Stěžoval jsem si všemožně, ale bylo to marné.

Možná jsem si nestěžoval přesně podle zákona, možná byl pravý čas jindy a pravý způsob byl jiný.

Třeba jen maličko – to justici stačí k odmítnutí.

Ale Ústavní soud není vázán ničím, ten posuzuje pouze ústavnost – a proces buď je a nebo není spravedlivý, právo na spravedlivý proces je Ústavou zaručené bezvýhradně, nepodmíněně a neomezeně.

Nebo se mýlím???

Nemusím chápat všechno – ale skutečně nerozumím, jak je možné, že vyřízením rozsudku, zrušeného Ústavním soudem pro porušení ústavních práv, je pověřen stejný senát – který by fakticky měl svým novým rozsudkem popřít výklad práva, který předtím sám (ve své trojjedinosti) prosazoval, a dát za pravdu mně.

Ano, v ideálním případě by možná bylo možno očekávat, že rozhodování nebude podjaté.

Kdyby soudce nebyl člověk – ale soudce je člověk.

Vážený pane prezidente,
možná jsem se v něčem opakoval a spoustu podstatnějšího jsem vůbec nenapsal.
Za to se omlouvám se, ale nesvedl jsem to jinak, lépe.

Náš justiční řád je prostě založen na iluzi, na ideálu dokonalého člověka-soudce, jehož podjatost není možno odvodit z jeho jednání, ať je jakékoli.
I kdyby se zbláznil, dokud nebude při jednání kokrhát, není napadnutelný.

Tak to je - a nemusí to nutně být špatně. Ovšem musí pak nutně existovat mechanismus obrany proti nedokonalým dokonalým soudcům!

Musí být jasně dáno, že soudce, který se ideálu zpronevěří, pozbude ochrany!
Tedy pokud nechceme mít místo justice frašku - jakou máme.

Odůvodnění včerejšího rozsudku ještě neznám, ale jsem na ně zvědavý, protože není naprosto NIC, co by pro takový závěr mluvilo.

- příjmy domácností jsou dlouhodobě srovnatelné
- majetkové poměry má matka nesrovnatelně lepší
- nutné výdaje (provoz domácnosti, děti, studium...) jsou výrazně vyšší u nás

Přesto ale ten rozsudek byl vyneseno - a přesto se dá očekávat, že jej potvrdí i Krajský soud a že by Ústavní soud odmítl se „tím“ zabývat, kdybych si znovu stěžoval.
Nebylo by to poprvé, jak jsem výše popsal.

Přitom obvyklým způsobem už před lety jiný soud (trestní) výživné ze stejných podkladů určil o 60% nižší - a to v době, kdy jsme měli méně dětí, méně studujících dětí - a já měl příjem podstatně vyšší.

Jenže ze závěrů Ústavního soudu už vím, že soudci mohou rozhodnout svévolně a nelogicky, pokud své rozhodnutí odůvodní. Jakkoli (svévolně a nelogicky).

Takže na koho se má člověk obrátit, když Ústavní soud odmítá stížnosti jednu za druhou, že jsou prý "zjevně neopodstatněné", a odmítá posuzovat práci soudců s tím, že k tomu není povolán a nemůže posuzovat jejich závěry (přestože jednání soudců, popsané těmi stížnostmi, ve valné většině JE svévolné a nelogické, ale jsou přesto odmítány) .. aby pak - jeden náhodný příklad - když soudce skutečně logicky racionálně odůvodní svůj závěr, Ústavní soud toto jeho právo popře a výrok zruší (**I. ÚS 2862/07**)

Hodnotit rozhodnutí Ústavního soudu mi nepřísluší - a je to ode mě hloupé, vím.

Není možno chtít, aby důsledky práce soudců napravoval a řešil Ústavní soud.

Jenže Ústavní soud svým výše popsaným přístupem *shazuje* dopady stávajícího (tristního) stavu justice na občany a odmítá poskytnout ochranu jejich právům - a to je, myslím, protiústavní.

Zřejmě - dá se to předpokládat - se i od Vás dozvím, že do rozhodovací pravomoci soudů není NIKDO oprávněn zasahovat.

Takže proč Vám píšu? Co tedy očekávám?

Vlastně ani nevím.

Už to je ale příznačné, když tíha bezpráví je tak silná, že člověk ztrácí půdu pod nohama a dělá cosi, o čem sám pochybuje.

Jenže podle mé zkušenosti naprosto selhávají všechny justiční kontrolní mechanismy a nekontrolovatelné jednání zdejší justice mě (nás) úspěšně ničí.

Vy, jako prezident, možná nemáte žádnou pravomoc zasahovat – jenže pokud ti, kdo mají pravomoc (a povinnost) zasáhnout odmítají, pak musím (nebo aspoň mohu) věřit, že ten, kdo pravomoc (a povinnost) nemá, udělá také něco jiného než „by měl“.
Vlastně by to bylo v duchu našeho *převráceného* systému.

Snad bych Vás mohl požádat alespoň o odpověď na otázku, zda u nás je skutečně ochrana soudce tak jednoznačně nadřazena ústavním právům občana.

Ze všech stran se totiž dozvídám, že není možno zasahovat do rozhodovací pravomoci soudce.

Pokud ale soudce jedná svévolně, rozhoduje v rozporu se zjištěními a otevřeně demonstruje svou podjatost, neohrožuje tím snad *důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů???*

Pokud ne, tak jsem zřejmě opravdu blázen.

Pokud ano, má státní správa soudů jasně předepsány další kroky.

Vážně pokud je soudcovo jednání ZJEVNĚ svévolné a ZJEVNĚ zvýhodňuje jednu ze stran, není možno se domoci nápravy?

Vážně platí, že pokud soudce Ústavního soudu řekne, že jednání soudců je v úplném pořádku, mám smůlu? (jako tolik jiných spolu se mnou)

Mám smůlu – i když to zjevně není pravda?

Jistě, pravda – co je Pravda? Muška jenom zlatá, já vím...

Ale když soudce řekne, že pravda je rezavá krysa, musím mu věřit?

Věřit nemusím – ale musím se od ní dát pohryzat???

Oni totiž tvrdí – a všechno tomu nasvědčuje – že ano, že musím.

Ale já tomu pořád nemohu uvěřit...

Vím, že nic není jednoduché – ale moje zkušenost ukazuje, že nic není jednoduché jen pro občana, pro člověka *postiženého* zdejší formou spravedlnosti.

Zástupcům spravedlnosti ale všechno nahrává – byť by ve skutečnosti *škodili víc*, než pokud by věci šly bez jejich zásahu samy – ať tak nebo tak.

Já opravdu nemohu uvěřit – a pozměnil bych svou otázku v prosbu, abyste se svými pravomocemi zasadil, aby ústavní právo na spravedlivý proces mělo přednost před pravidly, která mají soudcům „usnadňovat práci“.

Mně to v téhle věci už nepomůže – ale myslím, že není troufalé si přát, aby člověk mohl před soudem být víc než jen kusem hadru, kterým si každý soudce může vytřít .. samozřejmě mám na mysli něco docela jiného, ale napíšu „brýle“.

Pokud Vás tato prosba osloví, vraťte se, prosím, k výše popsanému.
K tomu, co mě přimělo ji vyslovit.

S pozdravem – a přáním všeho nejlepšího k narozeninám

Petr S c h e u e r

pátek, 19. červen 2009 v Libčicích